

Violet V. Vandor

Az utolsó varázslónő

fantasy

„A múlt nem tűnik el – csak vár.
És amikor a jövő készen áll rá... újra megszólal.”

Vannak történetek, amelyek nem akkor kezdődnek, amikor olvasni kezdjük őket, hanem sokkal korábban.

Egy suttogásban az erdő mélyén, egy lángban, amely nemcsak éget, hanem emlékezik, egy döntésben, amelyet valaki évszázadokkal előttünk hozott meg.

Ez a történet ilyen. Nem csupán három lányról szól, akik elvesztették az anyjukat, vagy egy fiatal nőről, aki váratlan örökséget kap.

Ez a történet az időről szól. Arról, hogyan fonódik össze múlt és jövő. Arról, hogy a sors nem kérdezi meg, készen állunk-e.

Csak megérkezik. És amikor megérkezik, választanunk kell.

A lángok éneke

Az 1600-as évek Angliája nem csupán egy birodalom volt, inkább egy reszkető lélek, mely félt a saját árnyékától. Királyok jöttek és mentek, de a nép szíve egyre csak összeszorult, mint akit láthatatlan kezek fojtogattak. A mezők zöldelltek, a búza hullámozott a nyári szélben, a háztetők fölött füst kígyózott az égbe, de a falvak és városok utcáin valami mély, alattomos félelem lappangott, mint rothadás a friss kenyér belsejében.

Vidéken, az emberek még az égi jelekből olvastak, a nap és a hold járását figyelték, és a szelek irányából próbálták megfejteni a sors üzeneteit, különösen fogékonyak voltak az egyszerű magyarázatokra. És mi lehetett egyszerűbb annál, hogy a balsors, a vetések pusztulása, a gyermekek láza, vagy egy asszony meddősége nem az Isten akaratából történt, hanem egy másik erő hatására, egy nőére, aki túl sokat tudott, túl keveset kérdezett, és sosem félt egyedül lenni az erdőben?

Az egyház hatalma ebben az időben még a földi törvények fölött állt. A protestantizmus és katolicizmus közötti feszültségek mélyen átszöttek a társadalmat, és mindkét oldal előszeretettel vádolta a másikat „ördögi praktikákkal”. A világ elveszítette egyensúlyát, és ahol egyensúly nem volt, ott bűnbakra volt szükség.

Az inkvizítorok, többnyire egyházi emberek, vagy az ő szolgálatukba állított urak voltak, akik úgy

járták a vidéket, mint sáskajárás után a tisztogató szél. Az ő feladatuk nem csupán az volt, hogy „megtisztítsák” a népet a bűntől, az is, hogy rendet teremtsenek a káoszban, még ha ehhez ártatlanokat is kellett máglyára küldeni.

A boszorkány, vagy ahogy ők hívták: „a nő, aki az ördöggel szövetséget kötött”, egyre inkább szimbólummá vált. A szegénység, a betegségek, az ismeretlen eredetű halálok, a sikertelen aratás, mindezek mögé könnyű volt egy arcot illeszteni: egy öregasszonyt, akit régóta gyanakvással figyeltek; egy fiatal nőt, aki túl szépen dalolt az erdő mélyén; vagy egy anyát, aki túl sok gyermeket gyógyított meg forró főzetekkel és titokzatos ráolvasásokkal.

Az inkvizíció módszerei ridegek és kegyetlenek voltak. Az ártatlanságot nem bizonyíték, hanem szenvedés alapján mérték. A „vízpróba” például abból állt, hogy megkötözött nőket vetettek a folyóba: ha elsüllyedt, ártatlan volt, de meghalt; ha fennmaradt a vízben, akkor az ördög tartotta őt a hátán, és máglyán kellett elégetni. A „tűzpróba” során parázsló vasat nyomtak az alkarba. Ha három nap múltán nem gyógyult a seb, az bűnösséget jelentett. De hát mikor gyógyult volna, ha fertőzött vasat használtak és a sebet meg sem mosták?

A falu népe eleinte csak suttogott, amikor valakit elvittek. A templomban hosszabbá vált az áhítat, a házak ablakai éjszakára bezáródtak, s a gyermekeket korábban fektették le. Amikor azonban a máglya fénye fellángolt, és a vértanú sikolya beleremegett a hegyoldalba, akkor valami különös borzongás járta

át a tömeget. Mintha a félelem adta volna az összetartozás érzését, s a közösen megvetett áldozatban találták volna meg saját bűneik feloldozását.

A boszorkányüldözések ideje volt ez, amikor egy gyógyító kéz már gyanúsabb volt, mint egy véres tör; amikor egy asszony, aki gyógynövényeket ismert, vagy az égre emelte a tekintetét éjjelente, már gyanúba keveredett. Az istenfélő világ, gyűlölettel tekintett a tudásra, amit nem a Biblia lapjai közvetítettek. És a nép, mint az elhagyatott juhnyáj, azt követte, akinek legnagyobb volt a hangja, még ha az az ördög szavát kiáltotta is.

A varázslók üldözése nem volt egyszerű hatalmi aktus, inkább egy vallási, társadalmi és lelki pánik, melyet a tudatlanság, a szorongás és a hatalomvágy szőtt egyggyé. Az emberek nem azért gyűlölték a varázslókat, mert rosszat tettek, mert emlékeztették őket arra, hogy valamikor az ember képes volt hinni a csodákban.

Anglia, 1601. Egy ország, ahol a szél nem csupán a fákat rázza meg, de titkokat is suttog a füstszagú levegőben, hol a köd a bűnöket is magába zárja, és ahol a félelem gyorsabban terjed, mint a hajnali harmat az ablakok üvegén. A falu, melynek neve már rég feledésbe merült, mélyen feküdt a dombok között, erdők ölelésében, ahol a vadon többet tudott az emberek titkairól, mint maguk a templomok.

A földet még mindig hó borította a dombtetőkön, de az éjszakák már enyhébbé váltak, s a szél, mely a

tölgyek között suttogott, már nem csak dermesztett, hanem élesztett is. A természet csendesen ébredezett. Ám nem minden ébredés örömteli.

A nő, akit Estellának hívtak, egykor nagy tiszteletnek örvendett. Csendben élt három leányával egy szél verte kunyhóban, a falu határában, ahol a vadon kezdte elnyelni az emberi világot. Otthonuk egy földbe mélyített, mohával benőtt ház volt, melyet saját kezükkel építettek, s ahol a tűz melegen égett. Szelíd szeme és bölcs szavai sokakat gyógyítottak, nem csupán testet, lelket is. De a szeretet, amit adott, nem volt elég, hogy megvédje őt attól a méregtől, amit az irigység és a félelem egyesített.

Estella erős asszony volt, nem volt ideje a félelemre. Tudta, hogyan kell sebet forrasztani, elhalt szívet lángra lobbantani, és az anyaméh csöndjéből előcsalogatni a világra készülő életet. De tudta azt is, hogy egy nő, aki nem hajt fejet, mindig célpont marad. Ezért tanította lányait csendben figyelni, alázattal szólni, és szeretni a földet, amely az embert hordozza.

Egyik este, amikor az eső sűrű sálként húzódott az erdők és mezők fölé, a templom kántora, egy ifjú, akit egykor Estella gyógyított meg halálos betegségéből, letérdelt az inkvizítorok elé és elárulta a nőt. Kijelentette: látta, amint fekete gyertyákat éget éjszaka, hallotta, hogy állatok nyelvén beszél, és látta, amint egy elvetélt gyermek újra lélegzetet vett a kezei alatt. A kántor hangja remegett, de tekintete fénylett a meggyőződés ragyogásától, vagy talán valami mélyebb,

sötétebb örömtől, melyet csak az ismer, aki mást vádolva menekül a saját bűne elől.

Az inkvizítorok pedig nem haboztak. Nekik bőven elég volt a kántor vallomása.

Azon az éjjelen, amikor a baj bekopogtatott, a fák ágai úgy zörögtek, mintha csontujjak doboltak volna az ég bőrén. A lányok épp az esti főzeteket készítették elő, zsurló és apróbojtorján keveredett az üstben, Estella pedig a tűz mellett ült, a jövőt fürkészve egy csészényi ürönteából. Homloka összeráncolódott. *Valami közeledik...*

És akkor jött a dörömbölés.

Nem egy, nem kettő, legalább tíz ököl ütötte egyszerre az ajtót. Férfihangok, parancsszavak, sarkantyúk csörömpölése. Estella felpattant, karjával megállította a lányait.

– A hátulsó járaton! Az erdei alagúton! Most!

– De anya! – zokogta Mirabell, a legfiatalabb.

– Nincs idő vitára. Tűnjetek el! Azonnal!

A lányok sírva, reszketve, de engedelmeskedtek. A földre vajt kis rejtekajtón keresztül eltűntek az éjszakába. Egyedül Estella maradt ott állva, egyenes háttal, amikor az ajtó betört.

Az inkvizítorok fáklyákkal, láncokkal és hideg acéllal léptek be a kunyhóba. Az első sorban állt a fiatal kántor: Jonathan, aki egykor a halálos láz pereméről tért vissza Estella gyógynövényei által. Tekintete nem ismert hálát csak a fanatikusok rideg, megingathatatlan hitét.

– Boszorkány! – szólalt meg. – Az egyház nevében elfogunk!

Estella nem ellenkezett. Csak egyetlen pillantást vetett Jonathan szemébe, amely nem haragot, hanem szánalmat tükrözött. Egy pillanatra kinézett az ablakon túli erdőre, szinte valamit üzent annak a suttogó vadonnak, majd lehunyta a szemét, megemelte a fejét, és odanyújtotta karjait a bilincseknek. Engedte, hogy elvezessék.

A börtön hideg volt, nedves és szűk, s olyan sötét, hogy az ember a saját lelkét sem látta benne. A kőfalak a közöttük nyöszörgő lelkek zaját visszhangozták, s a kínvallatók bőréből izzadság és megvetés szaga áradt. Estellát egy föld alatti cellába zárták, falai nyirkosak, padlója sáros, mennyezetéről a múlt könnyei csöpögtek. Napokon át nem kapott ételt, csak kínozták. Először kérdeztek. „Ki tanította a varázslást? Kik a tanítványai? Hol rejti az ördög könyvét? Kikkel cimborált az éjszakában?”

Aztán jött a „meggyőzés”: megfeszítették karjait, tüzes vassal égették bőrét, körmeit tépték, nyelve kivágásával fenyegették. Minden seb egy újabb vád volt.

Ő azonban hallgatott. Csak egyetlen szót ismételt feleletként, amikor meg tudott szólalni: „*A természet.*”

Az utolsó éjjel, egy ór megszólította őt. Fiatal fiú volt, alig húsz éves, erőszakkal sorozták be a katonák közé. Reszketett, amikor a vizet hozta, és suttogva kérdezte:

– Igaz... igaz, hogy gyógyítani is tudott?

Estella csak bólintott.

A fiú hozzáhajolt.

– Ha tényleg varázsló, miért nem szabadítja ki magát? Miért tűri, hogy ezt tegyék vele?

A nő lehajtotta a fejét.

– Mert nem akarok ártani senkinek sem. Még akkor sem, ha ők ártanak nekem.

A fiú ráemelte égszínkéek tekintetét, melyből tehetlenség, lázadás és szánalom tükröződött a nő felé. Nem mondott többet semmit, de amikor elfordult, Estella látta, hogy szeméből könnyet törölt le kezével.

A főtéren a máglya már készen állt. Friss rózsából építették, magasra tornyozva, hogy a lángokat meszsziről is meg lehessen látni. Olyan volt, mint valami perverz ünnepi oltár. Az ég szürkén szorította össze felhőit, és maga is siratni készült azt, amit látott.

A tömeg némán gyülekezett, szemükben káröröm és rettegés vegyült. Asszonyok köpenyükbe rejtették könnyeiket, férfiak összeszorított szájjal figyeltek. Voltak, akik szánták őt. Mások megkönnyebbülést éreztek, hogy *nem ők álltak ott a szerencsétlen nő helyében.*

Estella rongyosan, vérrel szennyezett ruhában lépdelt a cölöphöz, két katona között. De a mozgása méltóságteljes volt. Feje felemelve, tekintete messzire révedt, szinte valaki után kutatott a távolban. Talán a lányai után.

Hólyagos talpa alatt a fa nyikorgott, amikor fellépett rá. A cölöphöz kötötték, karjait széttárva, akár

egy szelíd, női Megváltót. A hópehelyek ráhullottak a vállára, utolsó áldásként.

A pap előlépett, egy könyvet tartott kezében. Hosszasan olvasott az ördögről, a bűnről és a pokol tüzeiről. Estella hallgatott. Egyetlen könnycsepp gördült le az arcán, de nem a sebeiből eredő fájdalomtól, hanem attól a tudattól, hogy a lányai most már egyedül maradnak. Sajnálta, hogy nem volt elég ideje arra, hogy felkészítse őket az élettől való kegyetlen harcra. Még egyszer, utoljára tekintetét a távoli erdők felé emelte, talán búcsút intett, talán áldást küldött.

A máglya lángra kapott. Előbb csak pattogva, majd vadul, ahogy egy széllel szembeálló vadállat. A lángok körülölelték Estellát, de ő nem sikoltott. Némán állta a tüzet. Úgy tetszett, hogy testét elhagyva már máshol járt. A lángok úgy táncoltak körülötte, mint régi barátok, akik hazavinni jöttek őt.

Aztán valamit suttogott, senki sem hallotta tisztán, de aki ott állt közel, később azt hangoztatta: imát mondott, de nem Istenhez, hanem a Földhöz, a Naphoz, a Vízhez és a Levegőhöz. Az elemekhez, melyek mindig is az ő barátai voltak.

Amikor a lángok elnyelték, egy pillanatra a füst úgy gomolygott, mintha egy női alak emelkedne a magasba. A tömeg visszahőkölt. Egy gyermek felsírt. A szél felerősödött. És Estella eltűnt.

A füst oszlani kezdett, de a hamuban még sokáig ott izzott valami, egy ígéret, egy elfojtott dal, amely újra megszólal majd, ha eljön az ideje.

Az erdő mélyén, távol a máglya fényétől, három árny futott mezítláb, ruhájuk szakadt, szemük könnyektől csillogó. Elanor, Mirabell és Isabella, a három testvér – anyjuk parancsát követve menekültek. Tudták, hogy nem fordulhatnak vissza, és nem kérhetnek segítséget senkitől. Az emberek nem mentik meg egy varázsló gyermekét, legfeljebb máglyát raknak neki.

A fák között meglátták annak a barlangnak a száját, amelyet egykor Estella mutatott nekik, amikor még gyermekként játszottak ott. Most már nem játéknak tűnt, ez volt az utolsó menedékük. Itt rejtőztek el, miközben anyjuk lángba borult a világ szemeláttára.

A sötét csendben csak a lányok szipogása hallatszott. És az a tudat, hogy valami véget ért. De valami más most kezdődik.

A fa, amely emlékezett

A barlang sötét ölelése úgy zárult a három testvér köré, mint amikor maga az erdő akarta volna elrejtetni őket a világ elől. Odakint dermedt csend borult a fák közé, és a szél fájdalmasan jajongott, Estella elvesztését siratva. A fák kérge nedves volt a ködtől, az avar fekete pernyét rejtett, amit a máglya tüze sodort messzire. Minden dolog beszélt, s minden hangban ott csengett az anyjuk elvesztése.

Elanor, a legidősebb, egy idő után csöndesen, de rendíthetetlenül vette kézbe a dolgokat. Összeszedett néhány száraz ágat, amit a barlangban talált, és két kővel, amit egymáshoz vert, tüzet gyújtott. Keze reszketett, de mozdulatai biztosak voltak. A túlélés ösztöne elnyomta a benne levő erős fájdalmat és kétségbeesést. „Élnünk kell, anyánkért.” – ismételte magában, újra és újra, mint valami belső imát.

Mirabell a barlang szélére húzódott, arcát a köpenyébe temette. Még csak tizenöt éves volt, s az anyja meleg ölelése tegnap még valóság volt számára. Most csak hiány maradt. A lány minden kis neszre össze-rezzent. A tűz pattogása, egy bagoly huhogása, mind valami újabb veszélyt sejtetett.

Isabella, a középső leány, a barlang közepén kurgott, ujjai görcsösen szorongattak egy szál kakukkfüvet. Anyjuk illata volt ez. Régi emlékek törtek rá, egy öreg kendő, egy forrázat, egy esti altatódal. A könnyei csöndesen peregtek végig piszkos arcán.

Napok teltek el, vagy talán hetek. Az idő elveszítette alakját. Az erdő ősi törvényei vették őket körül: gyökeret gyűjtöttek, levelet, madártojást, szedret, gombát. Estella tanításai, melyeket akkor gyermekjátéknak hittek, most az életet jelentették.

Egy este Elanor visszasettenkedett elhagyott otthonukba. Gyorsan összeszedett néhány ruhadarabot, gyertyát, edényt és még egy pár megélhetésükhöz szükséges holmit. Bár féltek, másnap este mindhárman visszamentek. Párnákat, állatbőröket és pokrócokat vittek magukkal, valamint az anyjuk által térlire elpakolt, pincegödörbe elásott eledelt.

És nemsokára a barlang már nem volt olyan mostoha, mint az első napokban. Igyekeztek úgy berendezkedni, hogy minél kényelmesebb legyen az új lakóhelyük. Tudták, hogy a régi kis otthonukba soha nem térhetnek már vissza, de minden könnyebben elmozdítható dolgot magukkal vittek. Nehezen telt el a tél, de végül megérkezett a tavasz, az erdő és mező virágba borult. A nyár se váratott magára sokáig, és a lányok fellelegezhettek, nem kellett már fázniuk, a meleg napsugarak gyengéden és édesen simogatták arcukat, s a langyos szellő pajkosan kuszálta össze hajukat.

Elanor gyógynövényekből főzött forrázatokat, Isabella védelmet kérő rajzjeleket festett a barlang falára szénnel, Mirabell hallgatott, de mindent megjegyzett.

Egyik nap, amikor a nap áttörte a lombok között lebegő párát, a három leány újra elindult gyógynövényeket és friss gyümölcsöt gyűjtögetni. A barlangtól nem messze, az erdő egy csendes, mohás völgyébe értek, amelynek közepén egy különös fa állt, egy ősi tölgy, magányosan, valahogy úgy tűnt, hogy nem is az erdő része, hanem egy másik világból csúszott át ebbe a térbe. Estella sokszor mesélt nekik erről a fáról.

– Ez a fa emlékezik – mondogatta. – Nem csak arra, ami volt, hanem arra is, ami még nem történt meg.

A lányok letérdeltek a fa tövébe, és gyógyfüveket szedtek: zsályát, körömvirágot, kakukkfűvet. És akkor valami történt.

A fa törzse belülről fénnel telt meg, és halvány aranszín ragyogást bocsátott ki magából. A kérge hullámzott, mint a víz tükre, ha követ dobnak belé. A lányok hátrahőköltek.

– Nézzétek! – suttogta Isabella, s a hangja megre-megett.

A tölgy tövében szinte megállt az idő. A levegő meg-sűrűsödött, a fény aranyló szálakként szőtte be a fa kérget, s egyre erősebbé vált. A törzsből pedig, valami áttörni készült, szinte egy másik valóságból, akár egy álom, melyet az éjszaka visszanyel. A fényből egy le-ányalak bontakozott ki. Ruhája cafatokban lógott, arcán vér és korom csíkjai, haja vizesen tapadt hom-lokára, s amikor lépett egyet, akárcsak, ha a világ elengedte volna őt – összeesett.

A testvérek egyszerre rohantak oda hozzá. Elanor letérdelt mellé, keze a lány nyakához ért, majd szíve fölé. Pulzusa gyenge volt, de élt.

– Él... – suttogta. – Gyorsan! Vigyük haza!

Isabella segített felemelni a lányt, Mirabell szaladt előre, hogy előkészítse a barlangot. Pokrócot terített le, tüzet rakott, s egy apró edénybe vizet öntött. Moz-dulatai ösztönösen pontosak voltak, éppúgy, mintha valami ősrégi tudás éledt volna fel bennük.

A lányt óvatosan fektették le a barlang egyik sima sziklájára terített pokrócra. Ruháit levágták, sebhe-lyeit megmosták, bekenték a legjobb gyógykenőcsök-kel, amelyeket anyjuk hagyott hátra. Az illat: öröm, kakukkfű, levendula, betöltötte a barlangot, de nem tudta elnyomni a sebzett test sötét kipárolgását.

A sebek különösek voltak. Nem vérzett mind. Volt, amelyik sötéten izzott, és parázs lappangott a bőr alatt. Más sebek hús mélyére égett rúnákra emlékeztettek, nem emberi kéz vagy penge okozta őket, hanem valami idegen, könyörtelen erő.

Két nap és két éjjel telt el, ahogy a testvérek felváltva virrasztottak mellette, törölgették izzadságát, hűtötték homlokát, és reményt suttogtak a fülébe, miközben odakint a baglyok bölcsen hallgattak. A lány lázámaiban idegen neveket kiáltott: „Ariandel... Morgana... Ysolde...”, s néha olyan nyelven beszélt, amit a testvérek nem ismertek, mégis értettek – valami őskori, suttogó nyelven, amit talán a fák is beszélnek a gyökereik mélyén.

A harmadik éjjel kezdődött az a változás, ami végül mindent megváltoztatott.

A lány teste remegni kezdett, lélegzete egyre nehezebb lett amint mellkasa fel és alá emelkedett. A fény, mely a bőre alól izzott, hirtelen felerősödött, majd elhalványult, mint egy kihunyó csillag. Ekkor kinyitotta a szemét.

Világoskék íriszében vihar kavargott, és tekintete azonnal Elanor arcába fűrődött.

– Ti... ti hárman... – suttogta reszkető hangon. – Én tudtam... hogy lesz még remény...

Elanor letérdelt mellé.

– Ki vagy te? Honnan jöttél?

A lány ajkai megremegtek, szavai el-elakadtak, de mégis megszólalt.

– A nevem... Ariandel. Merlin lánya vagyok... a nagy varázsló vére csörgedezik bennem... Apám egy

jóslat szerint... egy gyűrűt adott nekem. Egyetlen darabot... egyetlen esélyt.

Reszkető kézzel a mellkasához nyúlt, és elővett egy kis bársonytasakot, amelyből egy ezüstös gyűrű hullott ki. Karimáján ismeretlen, csillagszerű betűk ragyogtak, közepén pedig egy oroszlanfej díszelgett.

– Ezért... utaztam az időben. A gyűrű védve van... el kellett volna vinnem a messzi jövő, a XXI-dik század egyik leszármazottjához... Arthur király vérvonalának egyedüli örököséhez... egy herceghez. Morgana és fia, Caelan... ők is tudnak róla. El akarják pusztítani a fiút... hogy az ő vérük örököljön mindent. Ha ez megtörténik... ha Arthur vére kihal... és Morgana vérvonala jut a trónra, akkor... véget ér a Fények Kora... és a világra a Sötétség Kora vár.

Mirabell könnyes szemmel kérdezte:

– De miért vagy itt? Ez nem a XXI-dik század...

Ariandel feje lassan megmozdult.

– A gyűrű... nem sérült meg, de a varázslatot megtörte Morgana fia... üldözött engem. Már majdnem elértem a célt... de valami elcsúszott. Ide zuhantam... e korszakba... és a sebek... ezek nem gyógyíthatók, nem evilágiak. A gyűrűnek... semmiképp sem szabad Caelan által Morgana kezébe kerülnie.

Isabella lehajolt hozzá, és megszorította a kezét.

– Megpróbálunk segíteni. Vannak főzeteink, anyánk tanított minket...

És mindent megpróbáltak – főzeteket, fűszerkeverékeket, anyjuk emlékezetébe kapaszkodó imákat. De rájöttek, hogy... ez a varázslat nem az ő tudásuk szintjén áll. És nem tudják megmenteni.

Ariandel halványan mosolygott.

– Tudom, hogy nincs segítség a számomra. De ez már... nem rólam szól. Hallgassatok rám... még nem késő. Ti... ti vagytok az utolsó remény.

Ekkor előhúzott egy kisebb kötegbe fűzött könyvecskét. Apró, bőrkötéses kötet volt, amelynek lapjai olyan illatot árasztottak, mint egy hajdani könyvtár titkos zugai. A borítóján egy aranyba metszett rúnasor díszelgett.

– Ez... Merlin varázskönyvének egy darabja. Az időutazáshoz, a védelemhez, a fény mágiájához szükséges tudás van benne. Ti varázsló ivadékok vagytok... bennetek is van erő. De még alszik. Ez segít majd felébreszteni.

És végül, utolsó erejével, elővett három egyforma, szív alakú amulettet. Mindegyik közepén egy üvegcsé volt áttetsző kristályból. A lány megharapta ujjbegyeit, s egy-egy csepp vért ejtett az üvegekbe. A kristályok azonnal izzani kezdtek, minthogyha elnyelték volna Ariandel életének legmélyebb szikráját.

– Az én erőm... mostantól a tiétek. Használjátok... bölcsen. Ha ti sem boldogultok... akkor... juttassátok el a gyűrűt, az amuletteket... és a könyvet... a jövő utolsó varázslónőjéhez. Neki kell majd... teljesíteni a feladatot.

A szemei lassan lecsukódtak, de ajkai még egyszer megmozdultak:

– A múlt... és a jövő... bennetek, általatok találkozik...

És akkor... megszűnt a légzése.

A barlangot mély csend ülte meg. A lányok némán, sokáig üldögéltek a holttest mellett, a tenyerükben az izzó amulettekkel, lábaiknál a gyűrű és a varázskönyv, s körülöttük a sors, amely lassan alakot öltött.

Másnap hajnalban eltemették őt az ókori fa tövébe. A tölgy, szinte tudta mit őriz, csendesen susogott fölöttük, és a moha puhábbnak tűnt, mint valaha.

Álom az elevenek és holtak között

A halál utáni első éjszaka mindig a legcsendesebb. A barlangban nem fúj szél, nem hallatszott madárdal, s a tűz is csak alig pislákol. A három testvér egymáshoz simulva feküdt a mohaágyon, magukhoz ölelve az apró amuletteket, amelyek szinte anyjuk karjainak melegét pótolták. A szívükben sajgott a veszteség, s a jövő árnyéka már ott lappangott a sötétben.

Az álom, amely rájuk ereszkedett, nem volt sötét, sem békés, inkább olyan, akár egy ismeretlen templom: tele szent titkokkal, fojtott suttogásokkal, és a visszhangzó emlékezés kőfalával. És abban a világon túli csöndben, hárman ugyanazt látták.

Az erdő közepén állt ő, Estella, az anyjuk. Ruhája hófehér volt, haját szél lengette, szeme szelíd, de a benne égő fény komollyá tette jelenlétét. Úgy tűnt, hogy a halál nem elvette tőlük, hanem megtisztította,

ragyogóbbá, tisztábban láthatóvá tette azt, aki mindig is erős volt.

A lányok térdre rogytak, tekintetükkel az ismerős arcot szinte friss vízként itták, amelyet olyan rég nem érinthettek már meg.

– Ne sírjatok többé – hallották Estella hangját, amely nem a fülükhöz, ehelyett a szívükhöz szólt. – A halál csak azoknak félelmetes, akik nem értik, hogy nem vég, hanem átlépés. Az én időm lejárt. A tiétek most kezdődik. A lány, aki eljött hozzátok, nem véletlenül jelent meg. Ő vezet benneteket a sorsotok felé. Most ne a halált nézzétek, inkább az életet, amit még meg kell mentenetek.

– De hogyan? – suttogta Elanor. – Hogyan tehetnénk ezt meg?

– Hisz mi még úgymond csak gyerekek vagyunk – szólalt meg Isabella is, s tekintete megremegett. – Hogy várhatja bárki tőlünk, hogy megmentünk valakit, akit nem is ismerünk? Mit tegyünk? Nem tudjuk, hová menjünk, hogyan védjük meg azt, akit soha nem láttunk.

– Ez nem elvárás – felelte Estella, és egy pillantásával megállította az erdőt is. – Ez hívás. A sors nem kérdezi, mikor vagy kész. Csak kopogtat, és várja, hogy ajtót nyiss.

Mirabell a háttérben állt, árnyékban, karjaival átölelte saját vállát. Arca gyermeki volt, megtört, áttetszővé halványult az álom fényében.

– Én nem tudom megtenni – suttogta. – Én nem vagyok elég erős. Még most is a te illatodat érzem...

Még most is azt várom, hogy bejössz a barlangba.
Nem tudok nélküled elindulni.

Estella lassan felé fordult.

– Kicsi szívem... az erő nem azt jelenti, hogy nem félsz. Hanem azt, hogy a félelmed ellenére is mozogsz. A szeretet erősebb, mint a félelem. És te szeretsz. Tudom. Ezért fogsz mozdulni. És nem egyedül.

A táj körülöttük hirtelen megváltozott. A fák eltűntek, s helyükön egy kis zsúptetős viskó jelent meg, apró gyógynövénykerttel. A háttérben egy falu sziluttja derengett. A kunyhó mellett egy mohával belepett, kőből rakott kút unatkozva ásított kerek, sötét szájával az ég felé, peremén egy fekete varjú tollászkodott. A kút előtt egy idősödő asszony állt.

– Ez az asszony – folytatta Estella –, ismer engem. És ő is tudja, hogy a világ kegyetlen azokkal, akik varázsolni tudnak. Régen a tanítványa voltam, de most már magányosan él, titokban. Próbára fog tenni benneteket, ne várjatok tőle azonnali segítséget. A próba nem lesz könnyű. Azt akarja majd látni, valóban lobog-e bennetek a fény.

A kép halványulni kezdett, Estella alakja egyre áttetszőbbé vált.

– Menjetek! – szólt utoljára. – Mert ha nem indultok el most, akkor az, amit megmenthetnétek, örökre elvesz.

A lányok egyszerre ébredtek. A tűz már csak parázslott, a hajnali derengés szürkére festette a

barlang belsejét. Egymásra néztek, de egyik sem szólt. A csend nehéz volt, mint a harmat a moha szálain.

Elanor volt az első, aki megszólalt.

– Indulnunk kell – közölte. – Még ma.

Isabella lassan bólintott. Felvette a varázskönyvet, a gyűrűt és az amuletteket. Gondosan becsomagolta őket egy lenkendőbe, majd felállt. Csak Mirabell maradt ülve.

– Nem tudom megtenni – suttogta. – A lábam nem engedelmeskedik. Félek. Nem akarok ott lenni, amikor rossz dolgok fognak történni. És rossz, nagyon rossz dolgok fognak történni velünk... – állította, s szeme úgy nézett a semmibe, minthogyha valamit látna benne, amit senki más, csak ő lát.

Elanor odalépett hozzá, leguggolt, és a kezeit a húga térdére tette.

– Mi is félünk, Mira. De nem hagyunk itt. És te sem maradsz egyedül.

Isabella is odahajolt, megsimogatta a húga haját.

– Emlékszel, mit mondott anya? A félelem nem gyengeség. Ha most megfutamodunk, akkor soha nem fogjuk megtudni, mit rejt számunkra a sors.

Mirabell ajkai megremegtek. A szeme megtelt könnyel.

– Én... én nem akarok egyedül maradni. Nem akarlak titeket is elveszíteni...

Elanor elmosolyodott, és szorosan megölelte.

– Akkor gyere velünk. Együtt erősebbek vagyunk. Mindig is hárman voltunk. És hárman is leszünk, bármi legyen is a sorsunk.

A legkisebb lány lassan bölintott. Felvette a kendőjét, és a nyakába akasztotta az amulettjét, majd a blúza alá rejtette, a bőréhez közel. A kristály észrevétlenül lüktetni kezdett, szinte megérezte, hogy elindult valami, hogy a sors kereke megmozdult.

Néhány óra múlva a három leány már az erdőben haladt. Lábuk alatt az avar puha volt, de a szívükben nehézséget hordoztak. És látszólag a világ is utat nyitott nekik: a fák közt tágasabb ösvény bontakozott ki, a szél már nem sírt, suttogott, mint aki tudja, hogy valaki fontos jön és hogy valami fontos, nagy dolognak lesz a tanúja.

A lányok elindultak a harmadik falu felé és a soruk felé.

Az asszony, aki már nem hitt senkiben

Az erdő másként lélegzett, mint azelőtt. A fák között haladva a három lány úgy érezte, hogy valami láthatatlan szemek figyelik őket nem ellenségesen, inkább kíváncsian. A madarak nem röppentek fel ijedten, a szél sem próbálta visszatartani őket. A természet megértette, hogy ők már nem ugyanazok, akik napokkal ezelőtt anyjuk árnyékában éltek. Valami megváltozott. Valami, vagy valaki, már figyelte lépteiket.

A lábuk alatt az avar halk neszt adott, ahogy haladtak a harmadik falu irányába, melyet csak mesékből ismertek. Estella régen suttogva említette,

hogy ott él valaki, akit egykor barátnak hívtak, de akit a világ keménysége elnémított. Az asszony, aki tudta, mit jelent a mágia, és hogy mit veszít el, ha nincs kivel megosztania azt.

A délutáni nap áttört a fák lombjában, hosszú, aranyszínű csíkokat festve az ösvényre. A falu határában a természet visszahúzódott, s helyét szűk, nyirkos utcácskák vették át, ahol az ablakok mind befelé pislogtak, és minden ház titkokat őrzött a vályogfalai-ban.

A lányok nem mentek be a faluba. Estella figyelmeztette őket, még életében: az emberek ott nem barátai az ismeretlennek. Inkább megkerülték, a mezőn át a dombháton túl, ahol a régi ösvény már nem volt több, letaposott gyomnál és vadszederral benőtt szegélynél.

A nap alacsonyan járt, amikor végre megpillantották a kunyhót.

Apró házikó volt, félig beleolvadva a domboldalba, akárha maga a föld szülte volna. Falait repedezett kő borította, tetőcserepei között fű és moha nőtt. A kertben, amely körülötte terült el, szándékos zűrzavar volt: fűszernövények, színes virágok, kúszónövények, ismeretlen fajták, némelyik halványan foszforeszkált a szürkületben. A levegő fanyar és balzsamos volt egyszerre, és évszázadnyi gyógyítás illata szivárgott ki a falak közül.

De nem a kunyhó volt az első, amely észrevette őket.

Egy öreg, csapzott fekete varjú ült a kút peremén, a ház mellett. Mozdulatlan volt, mégis úgy tűnt, hogy

minden lépésüket követte. A szeme sötét és ragyogó volt egyszerre. Nem madártekintet volt, valami más. Valami, ami értette, mit jelentenek a lábuk alatt roppanó levelek.

Mire az ajtóhoz értek, az már nyikorogva feltárult, de nem vendégfogadó melegségből. Inkább, mint amikor valaki unottan beenged három ismeretlent, akiket régóta várt.

A ház belsejében félhomály uralkodott. Füstszag keveredett a szárított levendulával, s a mennyezetről lecsüngő csokrok között fémességű illat terjengett, régi üstöké, kovából készült pengéké, hamuval kent tálaké.

A sarokban egy alacsony, idős nő állt. Ősz haja szoros fonatban lógott le hátán, arca ráncait nem takarta szégyenkezve: büszkén hordta minden évét és minden fájdalmát. Tekintete borostyánszín volt, mély és szűrős, mint aki túl sok igazságot látott már.

– A varázslónő leányai – jegyezte meg halkán, anélkül, hogy köszönt volna. – Végre ideértetek.

Elanor megpróbált udvarias lenni.

– Estella küldött minket hozzád. Álmunkban azt mondta, te segíthetsz...

Az asszony szeme összeszűkül.

– Estella hónapok óta halott. És álommal nem lehet kaput nyitni. De... – itt végigmérte őket –, ...valami mégis megmozdult bennetek. Érzem. A vér... ébred.

Isabella kilépett Elanor mögül, és odanyújtotta a könyvet, a gyűrűt, s az amuletteket.

– Ez a mi örökségünk. A gyűrű Merliné volt. És a lánya ránk bízta. Arra kért, hogy vigyük mi tovább...

Az öregasszony elvette a gyűrűt, s ujjai remegtek, amikor megérintette. A tekintete egyszerre vált tompáról fényel telivé. Suttogott valamit, talán egy nevet, vagy egy elfeledett átkot.

Aztán visszaadta.

– Még nem vagytok készek. De lehet, hogy azzá válhattok. A varázserőtök csupán szikra. Ha most használjátok, elenyészik. Meg kell tanulnotok uralni, irányítani, táplálni.

Mirabell megrémült. Hátralépett, kis híján majdnem elesett a küszöbnél. Hangja halk volt, de reszketett.

– És ha nem sikerül? Ha nem leszünk elég erősek?

Az asszony szigorúan nézett rá.

– Akkor Arthur király utolsó sarja és vele együtt a nemzedéke elvész. De ez nem rajtatok múlik egyedül. A próba nem azt méri, amit tudtok. Ellenben azt, amit képesek vagytok megtanulni.

A kunyhó hátsó részébe lépett, és egy régi, poros kötetet hozott elő. Fekete bársony borította, és a gerincén aranyhímzéssel egyetlen szó állt:

Memorare – „Emlékezz”.

– Ezt Estellától kaptam, régen. Most visszaadom nektek. Ez a könyv segít elmétekbe vésni mindazt, amit tanulnotok kell. De ne feledjétek: a tudás súly, és nem minden titok szereti, ha felfedik.

Odakint közben besötétedett. A varjú még mindig a kúton ült, és várta, mit mondanak majd a lányok.

– Elfogadjuk a próbát – bólintott Elanor.

A füvesasszony elmosolyodott, de mosolya keserű volt, mint az üröm.

– Akkor készüljeteK. Holnap kezdünk.

A varjú pedig káromva kelt szárnyra, otthagya a kút szélét, s eltűnt a közelben levő erdő fenyegetően magasra nyúló fáí között.

A tűz, amely nem éget

A hajnal nem napfényel ébresztette őket, hanem gyógynövények kesernyés illatával. A kunyhó sarkában izzott egy kerek, alacsony tűzhely, felette mély, fekete üst himbálódzott. A füvesasszony már ébren volt, arca barázdáiban ott pihent a múlt, és minden mozdulatában évszázadok bölcsessége lakott.

A három lány csendben öltözött. Egyikük sem tudta pontosan, mi vár rájuk. Csak azt érezték, hogy valami bennük, vagy körülöttük megváltozott, amióta átlépték a küszöböt.

– A mágia – hangsúlyozta az asszony, amikor leültek az alacsony asztal köré – nem játék. Nem eszköz, se nem hatalom. A mágia jelenlét. Része mindennek, amit élőnek hívunk. Bennetek is ott volt eddig is. Csak aludt.

Ujjával a három amulett felé intett, melyeket a lányok a nyakukban viseltek. A kristályüvegek halványan pulzáltak, mintha együtt lélegeznének a szívük dobbanásával.

– Ezek a cseppek... – folytatta –, nem csupán erőt adnak. Kapukat is nyitnak. Emlékekhez, érzésekhez, régi tudáshoz. Amit most tenni fogunk, az csak ébresztés. A többi rajtatok múlik.

Az első próba a légzés volt.

Nem fogalmaztak meg bonyolult varázsigét, nem voltak tűzcsóvák vagy lebegtetett tárgyak, csak lélegzés. Mélyen, egyenletesen, úgy, hogy közben a tudatuk nem kívül, *belül* figyelt. A füvesasszony füstölőt gyújtott, illata édes és fanyar volt egyszerre, és minden lélegzetvétellel mélyebbre vonta őket önmagukban. A levegő sűrűbb lett. Időnként képek villantak fel, egy erdő lombjai, a gyermekkoruk egy elfeledett pillanata, Estella mosolya egy holdfényes éjszakán.

A második próba: az *érintés volt*.

Mindegyikük kezébe egy különleges követ adott: vöröset, zöldet, kéket. A lányoknak meg kellett mondaniuk, mit éreznek a kőből, anélkül, hogy szavakat hallanának róla. Elanor a vöröset fogta, és melegséget érzett, egy régi tűzhely melegét, anyjuk keze érintését. Isabella zöldben lüktető, eleven energiát érzett, mint amikor a kő szívverése eggyé vált a sajátjával. Mirabell a kéket kapta, és először csak hideget érzett. Aztán valami halk zenét hallott, amely valahonnan a víz alól szólt, valaki énekelt egy másik világban, nagyon-nagyon régen.

A füvesasszony elégedetten bólintott.

– A kövek nem beszélnek, csak visszhangozzák azoknak az érzéseit, aki őket érinti.

Délután, amikor az ég szürkülni kezdett, eljött a harmadik próba: *a tűz próbája*.

– A tűz a legigazabb elem – magyarázta az asszony.
– Mindent felfed. Ha uralni akarod, előbb engedd meg neki, hogy meglásson.

A kunyhó mögött egy kis, kerek tisztás volt, közepén farakással. A lányok köré ültek, a nap utolsó sugarai vörösre festették az ég alját. A füvesasszony egyetlen szót mormolt, mire a tűz magától fellobbant, mint egy halkán szóló fuvolaszó.

– Nézzetek bele, és ne féljetez attól, amit láttok.

Elanor tekintete elsötétült, majd felvillant benne valami: egy jelenet, ahol ő egy ismeretlen, sosemlátott városban áll, a keze fénylik, körülötte üvegfalú épületek, de a szívében ott lüktet a múlt és az anyjuk hangja.

Isabella a lángokban saját alakját látta. Idősebb volt, magas, karján aranysegélyes köpeny, a háta mögött mások álltak, varázstudók, tanítványok. Az amulett a mellkasán már nem lüktetett, ragyogott.

Mirabell először visszahúzódott. A lángokban csak sötétséget látott. Majd a saját alakja jelent meg benne. Kisebb volt, mint most. Magányos. De aztán Estella tűnt fel mellette, megfogta a kezét, és a láng egyszerre színt váltott. Kékké lett. Mély, ragyogó kékké.

A varázslónő figyelte őket némán, aztán megszólalt.

– A mágia elfogadott benneteket. A fény bennetek él. Most készen álltok arra, amit Estella álomban mutatott. Innen már nem fordulhattok vissza. Ami a szívetekben rejlik, nem csupán egy másik idő, hanem egy másik *önmagatok*. Amit ott találtok,